توراه أور • الباراشات **ויגש** • مامار 3

ביאור על הנ״ל

«تفسير ما تقدّم»

إهداء تكريمًا لـ

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ״ל

والد الريبي، ريب ليفي يتسحاق

LikuteiTorah.com

الباراشا الحاسيدية

/likuteitorah.com/ar/torah-ohr/vayigash/3

1 **ביאור על הנ״ל**

شرح لما سبق.

2 **ולתוספת ביאור במש״ל** [במה שכתוב לעיל] **ע״פ ויגש כו׳. בענין שלעתיד יהיה עליית המלכות למעלה מז״א כו׳. יובן ממ״ש בברכה אחרונה דנשואין מהרה ה׳ אלהינו ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים כו׳. בא״י** [ברוך אתה ה׳] **משמח חתן עם הכלה.**

ولزيادة الإيضاح لما قيل أعلاه في شأن «فتقدّم» (**ויגש**)، إلخ، بشأن [التعليم] القائل إن الملكوت (**מלכות**, Malchus) سيرتقي في الزمن الآتي فوق الوجه المصغّر (**ז״א / זעיר אנפין**, Z'eir Anpin)، إلخ؛ يتضح ذلك مما يقال في آخر بركات الزواج: «عاجلًا، **ה׳ אלהינו**، ليُسمَع في مدن يهوذا (**יהודה**) وفي شوارع أورشليم (**ירושלים**)»، إلخ؛ «مبارك أنت، **ה׳**، الذي يفرّح العريس بالعروس».

3 **וצ״ל הטעם לשינוי לשון הברכות. שמתחלה אמר משמח חתן וכלה ואח״כ אמר עם הכלה.**

والآن، ينبغي أن نفهم سبب اختلاف صياغة البركات: ففي البداية يقال: «الذي يُفرح العريس والعروس»، وبعد ذلك يقال: «الذي يُفرح العريس مع العروس».

וגם צריך להבין ענין קול חתן וקול כלה. והענין הוא מ״ש משמח חתן וכלה קאי אזמן הזה.

ونحتاج أيضًا إلى فهم معنى «صوت العريس وصوت العروس». والتفسير هو أن ما قيل: «الذي يُفرح العريس والعروس» يشير إلى الزمن الحاضر.

4 **ומ״ש עם הכלה קאי אלעתיד דהיינו אחר שכבר אמר מהרה ישמע דהיינו בביאת הגואל אז אח״כ אומר עם הכלה.**

وأما ما قيل «مع العروس»، فيعود إلى الزمن الآتي؛ أي إنه بعد أن قيل بالفعل «عاجلًا يُسمع»، وهذا يعني عند مجيء الفادي، يقال بعد ذلك «مع العروس».

ולהבין הטעם מפני מה אמר על לעתיד דוקא עם הכלה. הענין כי יש אירוסין ונשואין.

ولفهم سبب تخصيص الزمن الآتي بعبارة «مع العروس»، فالأمر أن هناك خطوبة (**אירוסין**, erusin) وزواجًا (**נשואין**, nisuin).

כי בזה״ז [בזמן הזה] **הוא בחינת אירוסין כמ״ש תורה צוה לנו משה מורשה. א״ת** [אל תקרי] **מורשה אלא מאורשה.**

ففي زماننا الحاضر، تكون العلاقة في مستوى الخطوبة، كما ورد: «أوصانا موسى بالتوراة ميراثًا (**מורשה**, morashah)»؛ لا تقرأها **מורשה**، بل «مخطوبة» (**מאורשה**, me'orasah).

5 **וכמ״ש ביום חתונתו זה מ״ת** [מתן תורה] **בחי׳ אירוסין כי במ״ת** [במתן תורה] **אף שהיה גילוי פב״פ** [פנים בפנים] **היינו רק בבחי׳ חיצוני׳ בלבד באיסור והיתר**

وكما ورد: «في يوم عرسه»؛ وهذا هو إعطاء التوراة، [وهو] مستوى الخطبة. ففي إعطاء التوراة، مع أنه كان هناك تجلٍّ وجهاً لوجه، لم يكن ذلك إلا على مستوى البعد الظاهري (**חיצוניות**, chitzoniyus) وحده، في [أحكام] المحظور والمباح.

אבל פנימית התורה שהוא בחי׳ ענג האלהי שבתורה לא נתגלה אז עדיין ונשאר בבחי׳ מקיף מלמעלה

أما البعد الباطني (**פנימיות**, pnimiyus) للتوراة، وهو مستوى اللذة الإلهية الكامنة في التوراة، فلم ينكشف بعد آنذاك، بل بقي في صورة [نور] محيط (**מקיף**, makif) من الأعلى.

וה״ז [והרי זה] **דומה לבחי׳ אירוסין שגם שם אינו נמשך עדיין בבחינת פנימית רק הארה חיצוני׳ וכל עיקר האור בבחינת מקיף כמו טבעת קדושין שהוא עגול ומקיף ע״ג** [על גבי] **היד**

وهذا يشبه مستوى الخطبة؛ ففيها أيضاً لا يكون [النور] قد نفذ بعد إلى الداخل، بل لا يظهر إلا إشراق خارجي، في حين يبقى جوهر النور محيطاً (**מקיף**)، مثل خاتم الخطبة (**קדושין**, kiddushin)، فهو مستدير يحيط باليد، [ويُلبس] عليها.

אבל לעתיד שיהיה בחי׳ גילוי פנימי׳ [פנימיות / פנימית] **התורה שהוא ענג העליון שבתורה אז יהיה בבחי׳ נשואין**

ولكن في الزمن الآتي، حين ينكشف البعد الباطني للتوراة، وهو اللذة العلوية الكامنة في التوراة، يكون ذلك عندئذٍ في مستوى الزواج (**נשואין**, nisuin).

כי בועליך עושיך האשה נקנית כו׳ כי ענין נשואין הוא ג״כ אחרי שכבר בא האור בבחי׳ פנימית:

لأن «صانعكِ هو زوجكِ»؛ و«تُكتسب المرأة» وما إلى ذلك. فالزواج أيضاً لا يأتي إلا بعد أن يكون النور قد دخل إلى الباطن.

6 **והנה ידוע דכעת בגלות המל׳ מקבלת האור ע״י ז״א שהוא מקבל בעצמו מאימא.**

والآن، من المعروف أنّ الملكوت (**מלכות**, Malchus) في الوقت الحاضر، في المنفى، يتلقّى النور بواسطة الوجه المصغّر (**ז״א** / **זעיר אנפין**, Z'eir Anpin)، أي الصفات الوجدانية، وهو نفسه يتلقّى من الأمّ (**אימא**, Imma)، أي «الأم»، مستوى الفهم (**בינה**, Binah).

וכמ״ש בעטרה שעטרה לו אמו והוא משפיע אח״כ למל׳ אבל לעתיד נאמר א״ח [אשת חיל] **עט״ב** [עטרת בעלה] **שתהיה המל׳ עט״ב** [עטרת בעלה] **ז״א שתתעלה יותר למעלה הימנו כי נעוץ סופן בתחלתן כו׳.**

كما ورد: «بالتاج الذي توّجته به أمه»، وبعد ذلك يمنح الملكوت. أمّا عن زمن المستقبل، فقد ورد: «المرأة ذات البأس تاج زوجها»: سيكون الملكوت «تاج زوجها»، الوجه المصغّر، إذ سترتفع إلى علوّ أعلى، فوقه؛ لأنّ «نهايتهم مغروسة في بدايتهم»، إلى آخره.

7 **וזהו הטעם למשארז״ל** [למה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] **עתידים צדיקים שיאמרו לפניהם קדוש. ולכן עתה בזה״ז** [בזמן הזה] **נאמר משמח חתן וכלה שהכלה היא המל׳ מקבלת האור ע״י החתן ז״א.**

وهذا هو سبب ما قاله حكماؤنا، **ז״ל**: «سيأتي أن يقال أمام الصدّيقين: قدّوس». لذلك يُقال الآن، في الزمن الحاضر: «الذي يفرح العريس والعروس»، لأن العروس، وهي الملكوت (**מלכות**, Malchus)، تتلقى النور بواسطة العريس، الوجه المصغّر (**ז״א** / **זעיר אנפין**, Z'eir Anpin).

ולעתיד אחרי שכבר תתעלה אז נאמר משמח חתן עם הכלה שעל ידי הכלה הוא משמח את החתן מפני שא״ח [שאשת חיל] **היא עט״ב** [עטרת בעלה] **כנ״ל וז״ש** [וזהו שכתוב] **מהרה ישמע כו׳ קול כלה כו׳.**

وفي الزمن الآتي، بعد أن تكون قد ارتقت، يُقال: «الذي يفرح العريس مع العروس»: فهو يُسعِد العريسَ بواسطة العروس، لأن «المرأة ذات البأس تاج زوجها»، كما ذُكر أعلاه. وهذا هو المقصود بقولهم: «عسى أن يُسمع سريعًا»، إلخ، «صوت العروس»، إلخ.

כי עתה בגלות נאמר נאלמתי דומיה שהיא בחי׳ שתיקה וכאלם לא יפתח פיו כו׳ ולכך החתן הוא אומר הרי את מקודשת לי והכלה שותקת אבל לעתיד כשתתעלה מעלה מעלה אז תהיה ג״כ משפעת ונק׳ קול כלה.

ففي الوقت الحاضر، في المنفى، يُقال: «صمتُّ صمتًا»، وهو مستوى الصمت، و«كالأخرس الذي لا يفتح فاه»، إلخ. ولذلك يكون العريس هو القائل: «ها أنتِ مكرّسة لي»، بينما تلتزم العروس الصمت. أما في الزمن الآتي، حين ترتقي أعلى فأعلى، فستفيض هي أيضًا، وهذا ما يُسمّى «صوت العروس».

8 **וכמו״כ** [וכמו כן] **יובן ענין שמו״ע** [שמונה עשרה] **צלותא בחשאי הוא רק בזה״ז** [בזמן הזה] **שהנוק׳** [שהנוקבא] **היא בחי׳ מקבל ולא משפיע.**

وبالمثل، يُفهم أمر صلاة الثماني عشرة (**שמו״ע**, Shemoneh Esreh) [كونها] «صلاةً همسًا»: فهذا إنما يكون في الزمن الحاضر، لأن الجانب الأنثوي / صفة الملكوت (**נוקבא**, Nukva) في مستوى المتلقّي لا المعطي.

אבל לעתיד כשתתעלה להיות בבחי׳ משפיע כמו הדכר עצמו אז יהיה שמו״ע [שמונה עשרה] **בקול רם ויהיה קול כלה וד״ל** [ודי למבין]:

لكن في الزمن الآتي، حين ترتقي **נוקבא** لتكون في مستوى المعطي، كالذكر (**דכר**, dechar) نفسه، تُؤدّى صلاة الثماني عشرة عندئذ بصوت مرتفع، ويكون «صوت العروس». وهذا كافٍ للفهم.

LikuteiTorah.com
الباراشا الحاسيدية

حول هذه الطبعة

.the English translationو This edition contains the Hebrew text

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

.Our English translation, made from the Hebrew without Kehot's notes: CC BY-NC 4.0

This edition as a whole: CC BY-NC 4.0. Shuls, schools and non-profit projects may copy, print and share it freely, and may ask for donations to cover the cost of printing; it may never be sold. Credit Kehot Publication /Society and likuteitorah.com. https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

الترجمة العربية والشروح: أُعدّت لموقع LikuteiTorah.com بمساعدة الذكاء الاصطناعي (openai/gpt-6-luna-pro:batch)، وقورنت بالنص العبري وبموقع سفاريا؛ ولم يراجعها محرر بشري بعد. يرجى التحقق من كل ما هو مهم بالرجوع إلى النص العبري.

طلب الريبي أن تُدرَس مَاماريم باراشا الأسبوع، «الباراشا الحسيدية»، خلال ذلك الأسبوع، موزعة على أيامه السبعة (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725 · Toras Menachem vol. 42, pp. 306–309). لماذا ندرسها، وما بركات الريبي: likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha/

مشروع مجاني غير تجاري؛ لا يُباع هنا شيء. والمشروع غير تابع لكيهوت أو سفاريا أو مكتبة لوبافيتش. © likuteitorah.com

من likuteitorah.com/ar/torah-ohr/vayigash/3/

إهداء تكريمًا لـ

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ״ל

والد الريبي، ريب ليفي يتسحاق